

Partington

Rat Portage.

Har ett fullständigt lager af grocerier till lugna priser. Vi köpa våra varor billigt samt i vägndelar gänt uppraskningsläge. Åtta förti saker för att visa, att penningar kan tas sparsam genom att handla hos oss.

1 stck. blista mjölk	82.15
dess Strong Baker	82.15
1 do. groft klibbandet	56.15
1 do. färger	56.15
1 do. fint-hvitvitt secker	81.00
22 do. Brunt	81.00
5 dt. godt kaffe (beradit)	81.00

PENGAR.

NOVELL

AV
ERNST AHLGREN.

(Forts. från föreg. nr.)

des, hörde ett oro sades och den angående skälfninged meddelade sig från föderas hand till hennes. Och sist kom över henne mässan — allt som hon ville tränga tillbaka en qvifvande öfverskrift om oförklarlig ångest.

Vår det till brölotteller stupstock bon gick! "O Guds!" Jag troj icke på honom, derfor skall han straffa mig — Der kom den igen, hennes gamla radiox! Var det straffet som nu skulle komma?

Svarata flackar flogo hit, dit för hennes ögon, och en förrädjik matthe smög genom hennes lemmyr.

Dubbelhördarna slösar upp för dem och de trädde in i salen der ett bländande ljusslan slog dem till möte. Hon kände alla ögon riktade på sig och vägade ej lyfta sinne, egena. De svarata flackar, som dansade framför hem, blefvo allt större, och det kapades en underlig kyla kring hjärtgruppen.

Men upphördande af hela sin sjefherskning betog hon lapparnes darrning, och med blyg, ämt allvar stälde hon sig vid bijsigdommens sida fram, för altaret, der farbroderen predikte messa; bok i hand stod berordat att för hela hufvudet sammanklina deras poden och nedkalla Guds välsignelse över detta akta forbund.

Akten tog sin början, och damerna snyttrade sakta i sina näsdukar, dock utan att för ett ogenblick henna brytta ur sätte.

Och hon, hon hade leko en tankesnydande sakta i sina näsdukar, dock utan att för ett ogenblick henna brytta ur sätte.

Då Selma mot sig lyckoskinnarne kunde hon knappa sig upprikt, men hällningen växteofrekt. Med den tryckande iflagslan, som fallit oförhennen, hade det också kommit medverketh i hennes sätt. Sjelfbevarandeinstinkten lärde henne att för dessa nyckna dolja sitt synnesstillsätt, hon glömde icke en stund hur slägt skulle drasur hör slagen skulle falla, hur huketten skulle hällas. Sjelfva klangen i hennes stämma var avfägt, leken var afsigligt och dessa ögon med sin blyga tacksamhet—deras uttryck var så väl beraknadt, som hade hon, för hundrade gånger aprofysat det framför sin spegl.

Det kändes som om hon uppgaf sig annans illvärde, hvilken var henne fullkomligt främmande. Hon rörde sig som i en dröm, dock med full behärskning och spända nerver.

Var hon fängel bland dender? Speciell deras bläckefärg! Ett enda tecken till att hon led! Ah, aldrig, aldrig! Och så log hon mor alla med detta fridamma leende, som satte damerna i för tjusning ofver hir; sot hon var. Men hennes innre gnagde summa förfaran de övasset.

Alla vore så vanliga, så vörindafulla, nästan medlidsmärtiga. Alla uton patronen, som var stridsande glad—alla utom Richard, som tycktes ha blifvit främmande för henne. Af kusinen, vän, tråbroskern fans icke mer ett spår. Han var en hörig ung man, som varade, då hon talade till honom; det var allt. Men det var också den dropp, som höll på att låta mättet rinna över.

Selma stälde sig ensam vid ett fotstöde och såg ut. Hon måste dra ett fritt andragr eller förgås, tyckte hon.

Gardinerna voro icke nedfallda, ty gärden vilmade af församlingsbor, som ville se hur presten gjorde bröllop. Tirklossen kastade ett fantastiskt

sken öfver gestalterna, som rörde sig dermede.

Selma skuggade för handerna för att bättre kunnna se. Hyd, var det? Jo, riktigt, mor Möller! Det gręp henne väl glädje, och hennes hjärta bullede. Axel var beroppe, han hade blifvit öfjölder för Richards skull, — och nu mösser med! Hon skilde sig så, att hon nedvändigt måste åtrågas! sär uppmärksamhet der nerifrån. I detsamma kom kyrkoherden fram till henne.

Farbror, ska vi inte gå ner på expeditionsummet och visa oss för folket? — sade hon hastigt, der är alldeles fullt ute, och här kunnas de ingenting. Det var just det jag ville be dig om, svarade kyrkoherden, som var ed folkyngt man.

Och nu gingo de, omgåta af unga damer med buketter och unge herrar med klockablarar. Det var ett praktiskt brudfölje. Selma höll sin man under armen och stälde sin midja på golvet. I det hof med foten forde släpet. Hon ville synas riktigt.

Folket hörsade. Men brudens blick spekede efter ett enda ansigte. Söteren spetsig näsa och två hysksögon. Sedert, men borttagen, så att hon knappast syntes. Öfver hennes mässan — allt som hon ville tränga tillbaka en qvifvande öfverskrift om oförklarlig ångest.

Genom att fräcka i mot Möllers afgrund glödade Selma sinne ångest. Det kom ett tilltagna uttryck i hennes ögon, och hon gjorde en liten grelse, ty hon visste, att idag skulle diamanterna gnista. Ma ty det saar, der gör ögonen! Hon hände knapt låta bli att skräta högt.

Nu var hon rikare än mor Möller rika, än Jona Ols' Marie. Nu kunde de mata barnet med blöken, om de ville. Och hon fördöde sitt glansande atlas-slapp, att idag, så att det skulle synas hur långt det var.

Så vände hon sig om med hällningen hos en drötsing, och man återvände till festvagnen, medan folks hurrarop höjo utanför.

Jag har sagt att att det skall spanneras på dem, — sade patronen. Han var fortfört ofver den larmande hylningen.

Suppen var spändigt, men tycktes alltid vilja ta sin. Amintrone tyckte Selma så. Hon kunde icke åta, och kände sig som om hon skulle sjunka tillbaka af tröthet. Självspanningen hade uttömt hennes krafter. Allt hade stormart tillhöre, och det hade varit för mycket till och med för denna kraftfulla fisken.

Jag har sagt att att det skall spanneras på dem, — sade patronen. Han var fortfört ofver den larmande hylningen.

Suppen var spändigt, men tycktes alltid vilja ta sin. Amintrone tyckte Selma så. Hon kunde icke åta, och kände sig som om hon skulle sjunka tillbaka af tröthet. Självspanningen hade uttömt hennes krafter. Allt hade stormart tillhöre, och det hade varit för mycket till och med för denna kraftfulla fisken.

Ett horn at salen stod Axel Möller och stök champagnpostej, blef som ets spik.

...du mera hafv brack dess blekare blef han.

Selma hade sett hans glasögon glänsa emot sig hela qualven, än ur en vrå och an ur en annan. Men nu tycktes han glömma henne för sin pastej. Hon hörde sig icke om hvilket. Hvad hon trott, hvad hon var trott! Om det val var silt!

Nu kom Richard och talade med Axel: Han sag allvarsamt ut, nästan ond. Hon undrade hur han hade att saga men kunde icke uppfatta ett ord, ty de strödo i motsatta hornet.

Axel, nu sätter du bli att dricka mer.

Richards satt var alltid så der tvarbjudigt, men i quali var det varre än vanligt.

När man är på brolopp skalld man Jacka torsten, — svarade Axel med sin röste.

— Axel, nu sätter du bli att dricka mer.

Richards satt var alltid så der tvarbjudigt, men i quali var det varre än vanligt.

När man är på brolopp skalld man Jacka torsten, — svarade Axel med sin röste.

— Det gör ingenting till saken, när jag bara förstår hvad jag säger. Låt bli det der. Jag skulle inte talat om det i quali, men jag reser redan i morgon, så att vi kommer inte att träffa.

Bekymra dig inte.

— Men du gör som jag säger?

Richard sag honom skarpt i ögonen, som veko åt sidan.

— Det gör alldeles detsamma, — sade Axel i forstrand ton.

— Hvilket gör detsamma?

— Alt.

— Hvad är det för dumheter!

Nu klingande kyrkoherden i sitt glas

Till Salu.

En förti' fot 259, Block 2' 150 fot

lang, 50 fot bred med boningshus innehållande 4 rum och kök, stall o. nödiga utrus, 3 minuters väg från järnvägsstationen. Säljes för \$2,000. Minst \$1,500 kontant erfordras vid köpet.

J. O. Ahlberg.
P. O. Box 44.
RAT PORTAGE, ONT.

Ols. Mäste säljas innan d. 20 mars.

Axel i forstrand ton.

— Hvilket gör detsamma?

— Alt.

— Hvad är det för dumheter!

Na klingande kyrkoherden i sitt glas

som veko åt sidan.

— Det gör alldeles detsamma, — sade Axel i forstrand ton.

— Hvilket gör detsamma?

— Alt.

— Hvad är det för dumheter!

Na klingande kyrkoherden i sitt glas

som veko åt sidan.

— Det gör alldeles detsamma, — sade Axel i forstrand ton.

— Hvilket gör detsamma?

— Alt.

— Hvad är det för dumheter!

Na klingande kyrkoherden i sitt glas

som veko åt sidan.

— Det gör alldeles detsamma, — sade Axel i forstrand ton.

— Hvilket gör detsamma?

— Alt.

— Hvad är det för dumheter!

Na klingande kyrkoherden i sitt glas

som veko åt sidan.

— Det gör alldeles detsamma, — sade Axel i forstrand ton.

— Hvilket gör detsamma?

— Alt.

— Hvad är det för dumheter!

Na klingande kyrkoherden i sitt glas

som veko åt sidan.

— Det gör alldeles detsamma, — sade Axel i forstrand ton.

— Hvilket gör detsamma?

— Alt.

— Hvad är det för dumheter!

Na klingande kyrkoherden i sitt glas

som veko åt sidan.

— Det gör alldeles detsamma, — sade Axel i forstrand ton.

— Hvilket gör detsamma?

— Alt.

— Hvad är det för dumheter!

Na klingande kyrkoherden i sitt glas

som veko åt sidan.

— Det gör alldeles detsamma, — sade Axel i forstrand ton.

— Hvilket gör detsamma?

— Alt.

— Hvad är det för dumheter!

Na klingande kyrkoherden i sitt glas

som veko åt sidan.

— Det gör alldeles detsamma, — sade Axel i forstrand ton.

— Hvilket gör detsamma?

— Alt.

— Hvad är det för dumheter!

Na klingande kyrkoherden i sitt glas

som veko åt sidan.

— Det gör alldeles detsamma, — sade Axel i forstrand ton.

— Hvilket gör detsamma?

— Alt.

— Hvad är det för dumheter!

Na klingande kyrkoherden i sitt glas

som veko åt sidan.

— Det gör alldeles detsamma, — sade Axel i forstrand ton.

— Hvilket gör detsamma?

— Alt.